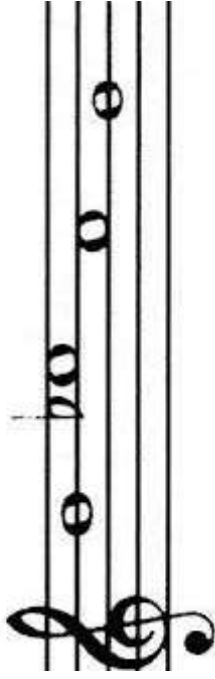

D S C H

PLAYLIST. Relació de les obres que es podran escoltar durant l'audició

Nikolai Rimsky-Korsakov. *Obertura de 'El gall d'or'*.

Gioachino Rossini. *Obertures varies*

Astor Piazzolla. *Fugata*

Dmitri Xostakovitx. *Quartet n.8*

Einojuhani Rautavaara. *Lorca Suite*

Jan Ignaz Paderewski. *Frantasia cracoviana*

Maurice Ravel. *Concert per a piano en sol major*

Ludwig van Beethoven. *Simfonia n.7 (3er Mov.)*

Johann Strauss II. *Unter Donner und Blitz.*

Richard Wagner. *Sigfried-Idyll*

Telonius Monk, Dizzie Gillespie, Django Reinhardt & Billie Holiday

Activitat gratuïta amb aforament limitat

Preinscripció a:

Biblioteca Can Torro (Tel. 971.54.73.11)

Les audicions es realitzaran complint tots els protocols sanitaris establerts a causa de la covid-19

Sense to ni so !

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

Audició 4^a

Nomen Omen

El poder de l'eufonia

Diumenge, 9 de maig, a les 12'00 h. Entrada gratuïta amb preinscripció

El poder de l'eufonia, el determinisme del nom

Al comediògraf Plaute (250-184 aC) s'atribueix la famosa sentència que pressuposa o suggereix una causa efecte entre el nom i l'esdevenidor del batejat. La predestinació del nom, en una paraula. Cada mot, cada *nom* esdevé un *món* (paraula reversible, la podem llegir en ambdues direccions). Un univers propi marcat pels fets i miracles de les onomàstiques canòniques, de les proeses mitològiques, les herències patronímiques o els batejos apòcrifs, merescuts o no, dels malnoms.

L'assignació d'un mot als objectes, o un nom a les persones, no és aleatòria. En un primer estadi constituït de la paraula, l'eufonia juga un paper segurament gens menyspreable. No pocs dels éssers que ens envolten emeten sons o els atreuen i segurament aquests condicionen la nostra creativitat a l'hora d'esculpir el diccionari. Les onomatopeies en són la prova més evident, les remors dels animals, per exemple. No debades la majoria dels nins aprenen abans les onomatopeies, que els noms de qui les produeixen.

Prendre seriosament aquest aforisme tan sintètic i determinista, obliga a un punt de suggestió, de la mateixa manera que quan atribuïm trets de caràcter i personalitat al calendari zodiacal. Així doncs, deixem de banda el racionalisme i la fredor cartesiana, i deixem-nos seduir, ni que sigui una estona, per l'eufonia dels noms, pels seus efectes sanadors o condemnatòris.

Eufonies hereditàries i adquirides

En virtut del seu nom o llinatge o la combinació d'ambdós, alguns compositors ho han tingut tal vegada més fàcil a l'hora de conquerir els timpans dels oients. Se'ns fa difícil pensar que un compositor arribi enfora amb un nom massa convencional o poc eufònic, Pep Mut, posem per cas. O té l'eufonia massa gastada o la té massa inhibida. Per contra, l'exotisme d'un nom forà, ens pot seduir de bon començament - Joseph Tauber- i predisposar-nos positivament envers la seva música.

La sonoritat del llinatge no és una qüestió menor. Hi ha noms ficticis, com Castafiore o Rastapopoulos, que semblen reals, atesa la seva sonora notorietat. Noms i llinatges dilatats de rebombori. No és el mateix anomenar-se José Monge que Camaron de la Isla. O penseu, si no, com se'ns queda de fresca la boca després de sil·labejar amb totes les lletres, patronímic inclòs, alguns russos il·lustres com Nikolai Andreièvitx Rimsky-Korsakov o Dmitri Dimitrièvitx Shostakovich. Eufonia pura.

Els amants del jazz també bravegen de dicció exquisida quan esmenen John Coltrane, McCoy Tyner, Sonny Rollings, Chet Baker o Astor Piazzolla. Només el fet de pronunciar-los ja atorga galons als pronunciat i també als pronunciant.

Noms artístics, àlies, pseudònims, heterònims i malnoms

Centenars d'actors, cantants, bandolers, terroristes, espies, pallasos, toreros i glosadors se n'han beneficiat de la permuta nominal. Si cercàssiu al registre els noms de Lady Gaga, Prince, Bob Dylan, Elton John, Freddie Mercury o Sting, cercaríeu debades. Cap d'ells sospitava quan el batejaren, que el seu *nomen* no seria *omen*, ans el seu *malnom*. Qui vol esdevenir famós sovint ha de sacrificar el seu primer nom (moltes dones el primer llinatge). Ara bé, no hi ha dubte que tenir un àlies també ens pot procurar, per contra, un cert anonimats digne d'enveja. Si no ens basta amb un pseudònim, podem desconcertar els fans amb diferents heterònims.

I què dir dels nostres estimats i entranyables Groucho, Harpo i Chico. Si un bon dia no haguessin baratat el seu prenom per un amb més *crochet*, l'esclat de rialles resultant potser tampoc hauria estat tan sonat.

